

[Socialministeren.]

Jeg forstod, at det ærede medlem ikke havde tilstrækkelig tillid til min evne til at finde det tilsyn, som efter det ærede medlems mening var det rigtige. I den forbindelse vil jeg gerne nævne, at jeg naturligvis vil bestræbe mig for at finde det tilsyn, som man på alle områder må anse for det bedst kvalificerede. Efter den retningslinie går jeg frem på alle de områder, jeg har at gøre med indenfor socialministeriet, og det vil jeg også gøre i dette tilfælde. Jeg er ked af, at det ærede medlem altså ikke har den tilstrækkelige tillid til mig i så henseende.

Det ærede medlem fru Petra Petersen omtalte det uheldige i, at de tunghøre ikke kan få et høreapparat, fordi det eventuelt ikke er nødvendigt for dem af hensyn til deres erhverv at få det. Jeg må måske i denne forbindelse oplyse, at jeg for tiden arbejder med et lovforslag, der skulle gøre det muligt at få proteser og herunder selvfølgelig også høreapparater, selvom den pågældendes erhverv ikke lige just betinger nødvendigheden deraf.

Det ærede medlem spurgte, om staten har kontrol med fortjenesten på sådanne høreapparater. Jeg går ud fra, at salget er underkastet de almindelige bestemmelser med hensyn til priskontrol o. s. v., men det er selvfølgelig klart, at hvis staten — således som det også er foreslået — får mulighed for lidt mere indblik på dette område, kan vi vel også få noget større overblik med hensyn til priserne, end tilfældet er for øjeblikket.

Jeg takker altså for de venlige bemærkninger, der er fremsat. Selvom der har været lidt kritik, har den dog ikke været alvorligere, end at vi har god mulighed for inden længe at få gennemført dette lovforslag. Det takker jeg for og tilsiger min medvirken til at opnå enighed i det udvalg, der nu vil blive nedsat.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Horn: Jeg skal tillade mig at foreslå lovforslaget henvist til et udvalg på 15 medlemmer.

Petra Petersen: Jeg vil gerne foreslå forslaget henvist til et udvalg på 16 medlemmer.

Formanden: Der er nu stillet to forslag om lovforslagets henvisning til behandling i et udvalg. Jeg skal udsætte afgørelsen af spørgsmålet til et senere møde.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om bosætningslån.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3249; fremsættelsen findes i tidenden sp. 49).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Poul Hansen (Grenaa): Det forslag til lov om bosætningslån, som nu er til behandling, tilsigter først og fremmest en omlægning og vel også en forbedring af finansieringsmulighederne for dem, der skal stifte bo. Tidligere skete bosætning jo efter overordentlig nøjsomme linier. Man begyndte med en seng og et bord, og først efterhånden blev der råd til at anskaffe noget mere, medmindre man havde en medgift at bygge det hele på. I vore dage må jo imidlertid de fleste unge regne med at bo i de standardiserede to eller tre værelses lejligheder, såfremt de kan få dem; under normale forhold må det i hvert tilfælde gælde, og det er jo det, enhver lovgivning af denne art tager sigte på. Dette betyder, at man skal bruge betydelig flere penge end før, fordi denne standardiserede lejlighed kræver en møblering af større omfang, end man var vant til i gamle dage. Man skal kunne fylde de værelser, der er tale om, og blandt de unge er der også i dag andre ønsker med hensyn til hjemmet og dets indretning, end man kendte i gamle dage.

Imidlertid står de unge derefter overfor at skulle foretage en meget hastig opsparing af penge for at kunne købe det nødvendige i en afbetalingsforretning, og derved kommer den form for afbetaling, som vi i øjeblikket kender, og som på mange måder har udviklet sig meget uheldigt, ind i billedet. Da de unge nu engang skal begynde med en meget stor eller forholdsvis stor fremmedkapital, er forholdet altså i øjeblikket det, at møbelhandleren faktisk ikke alene er møbelhandler men også långiver, idet det er ham, der forsyner de unge med den fremmedkapital eller det lån, som er nødvendigt for at de kan stifte hjem i de to værelses lejligheder, som er det normale både på land og i by.

Blandt de mennesker, som forhandler bosætningsgenstande og altså navnlig møbler,